

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123971360.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg svarede ham smilende, at jeg i de sidste Aar havde staaet i en altfor nær og venskabelig Berøring med Søen til at ville bringe den de sædvanlige tvungne Ofre. Han smilede igen paa sin Side, og forklarede mig, at han af og til havde iagttaget mig, og bestandig fundet mig i den samme Stilling, uforandret fæstende min Opmærksomhed paa Søen og Luften, hvilket han havde betragtet som et ufejlbarligt Kendetegn paa, at jeg ikke befandt mig ganske vel. Han kunde imidlertid nu paa min hele Skabelon se, at han havde taget fejl i sin Formodning, og vilde desaarsag opfordre mig til at tømme et lille Glas varmt Grog med sig neden under. "De maa nemlig vide" - vedblev han, idet han kneb Øjnene sammen og vendte Ansigtet mod Vindsiden, - "at vi ret snart vil faa Søen helt tværs, og saa maa De dog pille ned, hvad enten De vil eller ej. Kulingen er allerede stiv nok nu, og jeg tør indestaa for en "Ryger" til Natten. Bliver Skuden lagt et Par Streger højere, som jeg hørte der blev præjet til Rorgængerens, skal jeg indestaa for, at Folkene ikke behøver at spule Dæk i Morgen tidlig." Jeg saa' straks, at han havde Ret, og lovede ogsaa at efterkomme hans Opfordring, saa snart jeg havde røget min Pibe ud. Han gik da neden under, og jeg blev endnu et Kvartertid paa Dækket.